

Glasiló „Slovenskega čebelarskega društva,,
za Kranjsko, Stajersko, Koroško in Primorsko sé sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Hinko Likar: Čebelarjeva opravila meseca septembra. — Hinko Likar: Navodila k umni čebeloreji. — Jan. Jurančič: Črtice o odjemanji medu. — Čebelno satovje. — Raznoterosti. — Inserati.

Čebelarjeva opravila meseca septembra.

Važen in imeniten za čebelarje je mesec september. V tem mesecu ima čebelar žetev in pripravlja čebele za prezimovanje, — on jih vzimuje. Oboje je važno, zlasti še zadnje.

Ko ajda odcvete, neha glavna paša in čebelar odloči panje za plemo in panje za med. Velika večina čebelarjev vzame zdaj požvepljano platno ali požvepljan papir ter mori z istim uboge čebele. Vse leto so se trudile, vse leto nosile, zdaj pa dobe plačilo — — smrt! Koliko tisoč in tisoč pridnih čebelic pomorijo čebelarji v septembru! Resnica je, da je popolno spodrezavanje pri nepremakljivim satovji zamudno, težko in nerodno; vendar pa izpeljivo; samo nekoliko potrpljenja je treba. Žvepljanje čebel naj se popolnoma opusti! Umen čebelar ne bode žvepljal in moril svojih čebel; on bode iste ogrebel ali otrešel, da si proste poiščejo in izprosijo novo stanovanje v ostalih plemennih panjih. Nikar se ni treba bati, da bi nastalo ropanje; čebela brez doma, ne ropa! „Kaj hočem početi s toliko čebelami; čez zimo bodo preveč medu pojedle in potem morda pomrle vse od glada“, poreče kak čebelar. Ako imaš mnogo čebel, imaš gotovo tudi dosti plemenjakov in po teh plemenjakih se bodo čebele poizgubile. Noben panj ne bode premočan, zlasti ker se v jeseni število čebel znatno skrči. Čebele ne

iztirajo samo trotov iz panjev, ampak tudi vse stare, za delo nezmožne čebele. Mlade čebele od kasiranih panjev bodo toraj dobro došle. Stare čebele, ako jih je bilo kaj, ne bodo sprejete, če pa bodo sprejete, bodo pred zimo gotovo iztirane.

V spomladi bode imel čebelar močna ljudstva, premočna niso nikdar! Da bi čebele preveč medu pojedle, se tudi ni treba bati, ker je dokazano, da močan panj primerno manj živeža porabi, kot slabeji. To pa je treba tako razumeti, da rabi panj s 3000 čebelami sicer nekoliko več, kot panj s 15000 čebelami, vendar nikdar toliko, kot dva panja s po 15000 čebelami. Močan panj je gorak, ni mu treba jesti zaradi mraza, slabeji pa potrebuje primerno več hrane, ker ga mraz jesti sili. Lačnega človeka hitreje zebe, kot sitega! — Čebelarški izrek pravi, da velja v jeseni 100 čebel krajcar, v spomladi pa vsaka krajcar! Preskrbi si toraj v jeseni mnogo čebel, to se izvrstno obrestuje. Ni li nespametno, ako žveplja čebelar čebele, plemenni panji pa imajo malo čebel?

Kdor čebelari s premakljivim satovjem, temu je med odvzeti, čebele otresti — igrača! Koliko prednost — med drugimi ima — premakljivo satovje, pred nepremakljivim v tem oziru! Tedaj čebelarji, nikar ne morimo ubogih pridnih čebel, pustimo jim ljubo in drago življenje! Bodimo hvaležni pridni živali za nje trud in dobroto! Ne vračujmo slabo za dobro!

Ako imajo panji, katere si za pleme odločil, dosti medu in hočeš tem nekoliko medu odvzeti, bodi previden in pazi, da ga preveč ne odvzameš. Bolje je, da ga pustiš več, kot manj; saj je med v panji izvrstno shranjen. Vsaj 8—10 kg ga jim pusti. Če je pa v Tvojem okolišju zima dolga in huda, pusti jim ga še več. Zaradi enega kilograma, zgubiš lahko cel panj. Toraj zaradi 50—60 kr., zgubiš 5, 6 ali še več goldinarjev! Bodi toraj previden!

O vzimovanju čebel, na drugem mestu!

Čebelarški pozdrav!

Hinko Likar.

Navodila k umni čebeloreji.

Podaja Hinko Likar

VI.

Zelo važno delo ima čebelar v jeseni, ko mora odločiti panje za pleme ter mora iste pripraviti za zimo, mora iste vzimiti. Pri tem mora paziti, da odloči za pleme le močne panje z mladimi maticami in z zadostno hrano.

Močan panj počuti se po zimi mnogo bolje, kot slabič, ker je vsled množine čebel gorkeji, zato tudi bolje prezimi. Vsled gorkote bode tudi v spomladi matica začela staviti popred zalego in to v večjem obsegu, ker jo bode močno ljudstvo lahko oblegalo. Vsled tega se bode panj naglo razvijal ter za časa rojil. Slaboten panj pa težko prezimi ter se v spomladi počasi in kasno razvija. Ako nimaš močnih panjev, pa združuj slabeje.

Vsak plemenin panj mora imeti mlado, rodovito matico. Stareji od dveh let naj ne bode matica. Res so nekatere stareje tudi še rodovite, a vendar le redko in tudi težje prezimijo. Zaradi tega odstrani stare matice, zlasti,

ker si v jeseni z mladimi lahko pomagaš, ker jih lahko slabičem odvzameš. Ako ima toraj panj, katerega hočeš za pleme obdržati, staro matico, odstrani isto in daj mu mlado. Pri izbiranji ravnaj se kolikor mogoče po navodilih, katera sem omenil med opravili za avgust, namreč, da izbereš matice od dobrih panjev, od dobrih starišev.

Skrbi, da bodo imele čebele zadostno hrane. Čebela ni žival, katera po zimi brez hrane spi, ampak ona vsled mraza sicer nekoliko otrpne, vendar pa potrebuje nekoliko živeža. Toliko sicer ne, kot po letu, ko se trudi in dela; nekoliko ga pa vendar mora imeti. Da se bodo vedeli čebelarji ravnati, naj navedem tukaj, koliko hrane rabijo čebele približno na leto:

v mesecu januariju:	$\frac{1}{2}$ —1	kg
" " februariju:	1—1 $\frac{1}{2}$	"
" " marcu:	1 $\frac{1}{2}$ —2 $\frac{1}{2}$	"
" " aprilu:	2 $\frac{1}{2}$ —3	"
" " maju:	kjer ni paše okolu	3 kg
" " juniju, juliju, avgustu:	je paša	
" " septembru:	kjer ni paše	2 $\frac{1}{2}$ —2 kg
" " oktobru:	$\frac{1}{2}$	kg
" " novembru:	1	"
" " decembru:	$\frac{1}{2}$	"

Kjer se začne paša pred in kjer dalje traja, tam seveda je drugače. V južnih krajih cveto mandelji in nekatere cvetice že v februariju, v bolj severnih in visocih krajih pa še marca ne; zato se mora vsak čebelar ravnati po tamošnjih krajevnih razmerah. Bolje pa je, da pusti več, kot manj, ker nihče ne ve, kako dolga bo zima in kakšna bode spomlad. Med je v panju izvrstno shranjen in če ga je kaj odveč, se lahko v spomladi odvzame.

Ko so panji za prezimovanje pripravljeni, pustimo iste na starem mestu, dokler ne nastane mraz, da se čebele stisnejo v kepo ali grozd. Ko se približa zima, postavimo iste na za prezimovanje določeno mesto. Mnogim čebelarjem, zlasti onim, kateri čebelarijo z na prostem stoječimi panji, dela prezimovanje mnogo preglavice. Nam pa, ki čebelarijo v čebelnjakih, je to igrača. Panji se naložijo na panje, močnejši zdolaj, zgoraj in ob straneh, slabiji pa v sredo. Vsi panji narede skupaj en velik panj, z mnogimi ljudstvi; drug greje drugega, kar je najboljša najprimernejša toplota. Na straneh in po vrhu se panji zapažijo z otavo, zadej zagrnejo se s kakim primernim zagrinjalom, vrata čebelnjaka, katere je dobro z otavo poblaziniti, se zapro in — „Križ božji“ — čebele so vzimene in bodo dobro prezimile. Po zimi naj bodo v miru, katerega zelo potrebujejo. Vse drugo o prezimovanji in izzimovanji povedal sem v mesečnih poročilih.

Črtice o odjemanji medu.

(Zapisal Jan. Jurančič.)

Za čebelarje starejšega načina, koji so čebelarili ali še čebelarijo s panji nepremakljivega izdelka, je gotovo najveselejša doba čas rojenja. Kako

veselja poskakuje srce pravemu, vnetemu čebelarju, ko zagleda, da se vsuje iz panjevega žrela vesela truma roječih čebelic, ki se sučejo, vrtijo in švigajo po zraku; a komaj si ta roj začne iskati primerno vejico bližnjega drevesa, kjer bi se zbral in vsedel, že roji drugi panj, — morebiti še tretji itd. — in zdaj je čebelarju veselje priklopelo do vrhunca, — da, spremenilo se je skoraj v zadrego. Marsikateri sivi starček-čebelar, ki sicer komaj počasi koraka, se v takem trenutku tako ojači in oživi, da teka, poskakuje od veselja in se kreta, kakor kak mladenič.

Vse drugače je pri čebelarju novega načina. Ta postane kmalo bolj mlačen glede veselja o rojenji; zlasti, če ima večje čebelno stališče. Kdor ima mnogo panjev s premakljivim izdelkom, rad se odpove temu veselju, ki bi mu ga povzročevalo rojenje. On si naredi umetnih rojev, kolikor je njemu in čebelam ugodno; ni mu treba težko čakati na negotove naravne roje ter za njimi plezati po visokih drevesih in se včasih celo smrtni nevarnosti izpostavljati. Prijeten prizor roječih, veselo po zraku sem ter tje švigajočih čebel ima pa čebelar na večjem stališču istotako vsaki dan, ko je dobra paša.

Kaj ima pa potemtakem noveji čebelar veselega in prijetnega, ko najlepšega veselja stareje čebeloreje ne čuti? Da, ima veselje še mnogo lepše in žlahtnejše, katero se je preosnovalo iz nekdanje barbarske, nečloveške in nehvaležne surovosti, — to je odjemanje medu. — Kakor čebelar lahko blago ravna s čebelami, ako ima panje s premakljivim satovjem, proti stari šegi, ko se čebele jeseni, po končanem delu, neusmiljeno pomoré. Tako grozovite usode v resnici ne zaslužijo uboge čebele, ko se vendar celo leto neumorno trudijo za svoj obstanek in s tem za dobiček čebelarja.

Dasiravno zadene vse čebele, do male izjeme, silovita smrt, da jih neugodno vreme pokonča, da jih razni sovražniki požro, da utonejo ali, ko jim že poškodovane perutnice službo odrekajo, še na pašo zleté, domu pa, težko obložene, več ne morejo, — glede vsega tega naj čebelar vendar ne mori čebel, kadar jim odjemlje med. Da tako postopanje koncem 19. stoletja res ni več umestno, bodi v dokaz, da je štajersko čebelarsko društvo razglasilo poziv, naj vsi čebelarji, koji bi nameravali svoje čebele pomoriti, naznanijo svoj naslov društvenemu tajništvu (Merangasse 3, Graz), ker društvo hoče vse one čebele žive pokupiti, zgolj zato, da jih reši smrti. Istotako se je izjavil neki g. Engelsberger na Gorenjskem, da bode kupoval one panje žive, koje hočejo čebelarji podreti.

Kako naj se pa potem odjemanje medu ali „čebelarska žetev“ uravna in vrši, da bode čebelarju res v veselje? Kaj bi ga to ne veselilo, saj je to „dan plačila“, čas, ko se čebelar sam odškoduje za delo in trud celega leta. Vendar pazi, dragi mi brate ter pomni: če ne znaš čebelariti, tudi ne znaš jeseni prejeti svojega plačila! Ako Te pri odjemanji medu opazuje veščak, lahko bode sodil o vseh tvojih čebelarskih znanostih.

Čas odjemanja medu je, ko med dozori, t. j. ko čebele celice do vrha napolnijo ter jih začno z voščeniimi pokrovc pokrivali. Zdaj je čas, da začne

izmetalnica delati. Oni sati, v kojih še ni celo nič zadelanega medu, ali celo taki, kjer je v vsaki celici le za polovico medu, niso še zreli ter se obesijo nazaj v panj, da dozori. Počakati treba toraj, da med dozori, da ga čebele zgostijo, kajti nektar, ona sladčica, kojo prinašajo čebele iz cvetja, je jako vodena. Nekaj vode izločijo čebele že v svojem želodcu med potjo iz paše domu; nekaj še po tem v panju, ko ga (med) zopet posrkajo ter prinašajo v druge celice, kjer je že gostejši med; precejšnji del vode pa izhlapi iz medu, ko v žrelu, na bradi in v celem panju s perutnicami vetrijo ter mokrotni zrak odvajajo in svežega privajajo. Za to je zvečer pri zrelih tem močnejše šumenje, čim bolja je bila po dnevi paša.

Mnogo čebelarjev (pa vsaj to niso čebelarji) je, ki iz gole lakomnosti že komaj čakajo, da zagledajo kapljico medu v panju. Takoj začne izmetalnica plesati, — malo da vsake domuprišle čebele ne pomolzejo. Potem pa preiščejo in iztaknejo vse kote ter ponujajo to vodeno „kaljužo“, pa je noče nihče kupiti, kajti tak vodeni med se ne vzdrži dolgo, temveč se skisa. Počakati je treba toraj, da med dozori; le v onih satih, kjer so celice celo do vrha polne in so vsaj zgornje že deloma pokrite, je med dozorel. Seveda je potem več dela, ko je že mnogo medu pokritega, ker se morajo voščeni pokrovcji z zato pripravnim nožem porezati; pa ne gre drugače: za vsako dobro storjeno delo treba več časa in napora, kakor za slabo!

Ravnokar prihajajo iz raznih krajev svarila, naj bi ne jemali medu prezgodaj, ker kupci takega negodnega medu ne morejo razpečati; in ravno to je uzrok, da večkrat manjka kupcev za izmetan med, kajti pri tem trpi tudi dobro ime poštenega blaga.

Na kaj imamo pa najbolj paziti pri odjemanji medu? Morebiti na to, kolikor od panja dobimo? Ne, — temveč na to, kolikor mu pustimo! Tu se zopet lahko reče, da lakomnež ne more biti čebelar. Marsikdo imel je že obžalovati, ker je pustil čebelam premalo živeža za zimo. Oziraj se na oni med, ki ga panju pustiš, ne pa na tega, kar ga od panja dobiš!

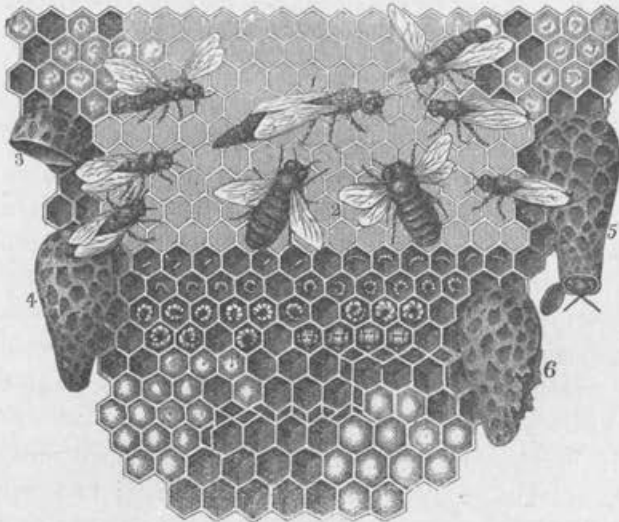
Da si do prihodnje pomladne paše brez skrbi, puščaj vsakemu panju 12—14 kg medu; potem boš v teku zime mirno spal ter z dobrim upanjem čakal vesele spomladi; tvoje čebele se bodo pa zadovoljne čutile ter na konci zime veselo vstajenje obhajale.

Dragi čebelar, ako hočeš, da te bode res veselila „čebelarska trgatev“, v kolikor nam slabe letine tega veselja ne skalijo, spominjaj se teh vrstic, h kojih pisanji me je privabila tužna resnica, da poznam res mnogo takih čebelnih gospodarjev, koji ravno v tukaj navedenih točkah mnogo grešijo ter čebeloreji splošno škodujejo.

Zraven pomanjkljivih čebelnih panjev zlasti premnogokrat pomanjkanje živeža ugonobi vsako zimo precejšnje število čebelnih ljudstev. Neusmiljeno bi bilo toraj, ako bi nedolžne čebelice po naši krivdi trpele pomanjkanje.

Čebelno satovje.

Če odpremo panj, se prepričamo, da obstoji satovje iz vzporednih, po 26 mm debelih tablic, katere so po 13 mm druga od druge oddaljene. Te tablice imenujemo sate. Vsak izdelan sat ima po več tisoč šestoglatih piskercev in sicer po obeh straneh. Nasprotne lončke loči le tanka voščena medstena. Piskerci služijo čebelarjem posebno v shranjevanje živeža in v vzgajanje zalege. Piskerci, v katerih se izležejo delavke in trotje, so šestoglati. Ločijo se med seboj le po velikosti; trotji so veliko večji. Matice se vzgajajo v posebnih sodčkastih, velikih piskercih. Le ako si morajo čebele iz zalege delavk vzgojiti matico, podaljšajo kak delavčni piskerc, v katerem je še nezadelana zalega. Sate (pod. 31.) prično izdelovati čebele zgoraj in jih po potrebi razširjajo navzdol. Ob začetku dela vsak roj le delavčne piskerce, šele ko postane močen, začne pripravljajoč se za rojitev, dematičnega piskerca (zibelke) je razviden iz 3., 4., 5. in 6.

Sat z različnimi čebelami in piskerci:

1.) matica; 2.) trot; vse druge čebele so delavke; 3.) začetek matičnega piskerca (zibelke). 4.) pokrit matični piskerc; 5.) matični piskerc z ravnokar vzhajajočo malico; 6.) s silo odprt matični piskerc. Z jajci in ličinkami (gnidami) napolnjeni piskerci so delavčni, manjši, nepravilni in vmes potisnjeni piskerci so prehodni; večji šestoglati piskerci so trotni. Razvoj matičnega piskerca (zibelke) je razviden iz 3., 4., 5. in 6.

Trotni se nahajajo navadno na spodnji strani satov, ali pa, ako so čebele spredaj začele delati, na zadnjih satih, matični pa ob krajih satov. Razen teh razločujemo še pripenjalne in prehodne piskerce. Prvi so navadno petoglati in služijo satom v pritrditih, drugi se nahajajo med delavčnimi in trotnimi piskerci in so večji kakor delavčni, pa manjši kakor trotni. V vse te piskerce, razen v matičnega spravljajo čebele med. Ako je kak piskerc že poln medu, ga čebelice takoj zadelajo. Pokrovci z medom napolnjenih piskercev so za spoznanje vdrti, pokrovci zalege delavk pa so za spoznanje obokani. Ločijo se tudi med seboj po tem, da so prvi bolj beli, drugi pa sčasoma porumené. V delavčne, pripenjalne in prehodne lončke spravljajo čebele tudi cvetni prah. Cvetnega prahu čebele ne zadelujejo. Satovje obstoji iz voska, ki leze čebelarjem v podobi majhnih lusk izmed zadkovih obročk. Po barvi je satovje izpočetka belo, in šele pozneje porumeni, vsled sopare v ulju. Staro satovje pa sčasoma počrni in se mora vsako drugo ali tretje leto obnoviti, ker postanejo piskerci vsled večkratnega zabubanja zalege pre-

majhni. Ker čebele za izdelovanje 1 kg satovja potrebujejo 14 do 15 kg medu, je nespametno, po nepotrebnem jemati jim satovje in to potem za slepo ceno prodajati svečarjem.

Raznoterosti.

Panjeva končnica z letnico 1720. Gospod Jan. Stele iz Zaloga pod Ljubljano je uredništvu sporočil, da ima panj z letnico 1720. Da bi mogla taka končnica govoriti, zvedeli bi marsikaj o čebelarstvu v davno preteklih dneh. Bog ve koliko čebelarjev je z veseljem gledalo na to končnico, ki pa že davno počivajo v grobeh. — Memento mori!

Lastovka ni sovražnica čebel. Vedno so imeli čebelarji lastovko za veliko sovražnico čebel ter so bili mnenja, da jih lovi za svoje mladiče in, da jih tudi sama veliko požre. Razni čebelarji pa so dokazali, da lastovke ne love čebel, ampak samo trote, kajti pri preiskovanju lastovičnih želodcev so našli vedno le trotove ostanke, a nikalih čebelnih. Toraj te tako prijazne ptice niso le neškodljive, temveč celo za čebelarstvo koristne, ker trotov je vedno preveč, če čebelar sam ne dela z umetnim satovjem na to, da se jih ne zaleže veliko čez potrebo.

35 matičnih piskerecev. Sloveči čebelar Kramer pripoveduje, da je nek čebelar pridjal roju, ki je prišel ob matico, sat z mlado zalego. Čebele so zastavile 35 matičnih stolpičev, katere je Kramer sam videl.

Čebele na prostem. V nekem nemškem čebelarskem listu se pripoveduje, da je izrojil kranjski panj in roj se je usedel na debelo vejo, a gospodar ga ni zapazil. Ko ga slučajno najde, ga hoče ogrebsti, vidi pa v svoje veliko začudenje, da je imel roj že tri, kakih 25 cm dolgih satov narejenih, v katerih je bil med, že nekaj pokrite ter obilo mlade zalege in jajčkov. Poročevalec dostavlja, da je v tistem času večkrat deževalo in nekaterikrat celo prav močno.

Na čebelarski razstavi v Laipi je bilo pred dvema letoma videti smrekico, na kateri je bil med gostim vejevjem roj z devetimi, popolnoma izdelanimi sati; roj je bil zelo močan in je pridno letel.

V Bubenču pri Pragi, se je usedel precej velik roj na leseni strop neke staje za vozove. Ostal je tam tri leta in vsako leto je redno rojil ter dal po dva in enkrat tri roje. Gerstung je zmeril satovje in je videl, da je bilo razmerje med višino in širino satovja 5 : 8, natančno tako, kot ima on pri racionalni meri (25 : 40), katero razmerje je že pred leti na podlagi opazovanj čebelnega dela vzel za svojo mero. Omenjeni roj predjal je zadnjo jesen nek čebelar v panj.

Pri tej priliki bodi omenjeno, da je našel pred kratkem nek čebelar blizu Ljubljane na velikem drevesu roj, ki je imel tudi že več izdelanih satov, polnih medu.

Trotove semenske nitke so 750 krat tanjše, kot najfnejša pajčevina. Tako trdi naravoslovec Leukard in pravi, da jih ima oplojena matica v semenskem mehurčku (receptaculum semenis) do 25 milijonov, ki plavajo v neki prozorni tekočini, ki se menjava.

Barvni občutek čebel. Naravoslovci so pri raznih živalih opazovali, če razločujejo le-te razne barve in tudi različne stopinje svitlobe barv. Posebno temeljito se je bavil s tem vprašanjem znameniti Lubbock, ki je z najrazličnejšimi poskusi dognal, da razločujejo barve ribe, goveda, perutnina, mravljinca in druge živali ter da jim nekatere barve ugajajo, a da so jim druge zoprne. Da n. pr. rudeča barva draži purana, ve vsak otrok; bik postane besen, če vidi to barvo, zato dražijo Španci v njim tako priljubljenih borbah z biki le-te z živorudečimi plahtami.

Da imajo čebele posebno razvit občutek barv, sklepa se lahko iz tega, da nabira posamezna čebela pri enem izletu vedno le iz ene same vrste cvetja med in obnožno in mora toraj med toliko cvetovi raznih barv dobro razločevati dotično barvo. Lubbock je to dokazal neposredno. Postavil je več steklenih ploščič z medom na raznobarvni papir; čebele so hodile med srkat in so se navadile onim barvam, na katerih je med. Zaznamoval pa je z rudečim prahom čebele, ki so hodile nad med na neki ploščici v sredi vrste. Drugo jutro je ploščice zamenjal oziroma prestavil in rudeče zaznamovane čebele so našle takoj ono barvo, na kateri so prejšnji dan srkale med in tej barvi so ostale zveste, čeprav jo je večkrat prestavljal na razne prostore. To bi ne bilo mogoče, ako bi si čebele ne zapomnile dotične barve. Izmed vseh barv ljubijo čebele najbolj svitlorumeno (citronino), splošno pa svitle barve bolj, kot temne, na kar naj se slikarji končnic ozirajo.

Albin Špruk, slikar, pošta Luče pri Celju (Štajersko) slika končnice po 40 kr., če da sam les po 50 kr., prav fino delo 60 kr., z lakom prevlečene 70 kr.

Čebelarska zadruga

v Št. Petru v Savinjski dolini

prodaja **amerikanske panje** (pa ne po Pavlinovi preosnovi) po 3 gld. **Gerstungove** po 2 gld. in **domače** po 1 gld. — **Umetno satovje** po 2 gld 1 kg. — **Izmetalnice** po 5, 8 in 10 gld. — Vse drugo potrebno **čebelarsko orodje** po najnižji ceni pošteno izdelano. — **Cenik brezplačno.**

Za čebelarsko zadrugo:

JOŽEF KLOPČIČ

nadučitelj v Št. Petru v Savinjski dolini. (Štajersko)

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se blagoizvolijo pošiljati č. g. Fr. Mekincu, duhovniku v pokoju, cesta Mestni log št. 8, Trnovo, Ljubljana, dopisi in članki za list pa uredniku „Slov. čebelarja“ Frančišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pod Šmarno goro, pošta Št. Vid pri Ljubljani.

Odgovorni urednik Avgust Pucihar. — Lastnik »Slovensko čebelarsko društvo«.

Tiskajo Blasnikovi nasledniki v Ljubljani.